

19
Keesje
en

de

Ster

DOOR

PH. CORNELDER

Rie
Reinderhoff

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

KESJE EN DE STER

DOOR

PH. CORNELDER

Met tekeningen van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Sinterklaas

Het was de Zaterdag vóór Sint Nicolaas. Kees ging met moeder naar de stad om de mooie etalages te zien. Hij was nog klein en had Sinterklaas en Zwarten Piet nog nooit gezien.

Moeder had gezegd: „We gaan de mooie winkels kijken en, wie weet, komen we Sint Nicolaas met zijn knecht wel tegen!”

Kees had gesprongen van de pret en geroepen: „O, ja, ja! Misschien zien we hem well!”

Opgetogen liep hij naast moeder voort. Ze gingen de singel af en liepen de laan uit. Spoedig kwamen ze in het drukst van de stad.

Opeens zag Kees hoog op een dak een grote, rode ster. Er onder stond „tabak”, maar dat kon hij natuurlijk nog niet lezen.

„O, Moeder, kijk, een ster! Is dät nu de ster van Bethlehem?” Moeder lachte om den kleinen man.

„Is dät nu de ster van den Heere Jezus, Moeder?”

Toet-toet! Toet!!

Een auto toeterde vlak achter hen.

Moeder sprong verschrikt opzij. Ze rukte Kees mee. Hijgend van de schrik stond ze op het trottoir.

„Jongen, Kees, was me dät schrikken!”

Tegelijkertijd hoorden ze een groot gejuich en.... een prachtige schimmel met Sint Nicolaas er bovenop en een mooi bruin paard met Zwarten Piet er op kwamen de hoek om! Een heleboel kinderen joelden er omheen!

Kees keek z'n ogen uit. Moeder tilde het kleine manneke

hoog op, zodat hij goed kon zien. Nu zag hij voor het eerst in z'n leven echt Sinterklaas met zijn knecht! Hij klapte in z'n handjes en riep: „Dag, Sinterklaas! Dag, Zwarte Piet! Dag! Dag!”

Lang nadat ze uit het gezicht verdwenen waren, praatte Kees er nog opgewonden over. Hij kon er niet over ophouden!

Aan de ster op het dak dacht hij niet meer.

Doodmoe kwam hij thuis. Hij had zóveel mooie winkels gezien en zóveel mooi speelgoed en... Sinterklaas met z'n zwarten knecht!

II

Het taartje

Het was enige weken later. Vader was jarig en dat was voor Kees natuurlijk ook een blijde dag. Er kwamen veel ooms en tantes. Er was limonade en gebak. Kees hield zo erg veel van taartjes. Hij had er 's morgens één gehad en 's middags mocht hij er nog één uitzoeken. Dat kiezen was heel moeilijk. Moeder zei: „Toe, Kees, zeg eens, welk heb je het liefste?” Kees wist het niet. Dat ene met het witte schuim er op, of dat andere met het hoedje van chocolade. Hij wist het niet. Moeder drong: „Toe jongen, opschieten!” Ze kon toch niet steeds met de taartschotel bij Kees blijven staan! „Dit,” wees Kees met een diepe zucht naar het chocoladehoedje. „Prachtig,” lachte moeder, „dat is een heel lekkere.”

Ze bracht de schaal naar de keuken en was weldra in druk gesprek met de tantes.

Kees had het gebakje heel langzaam opgegeten en ging naar z'n kamertje om speelgoed te halen. Hij liep de gang door en ging de keuken voorbij. De deur stond open, er was niemand. Op de tafel stond de schotel met taartjes. Kees ging even kijken, of dat heerlijke met het witte schuim er nog op lag. Ja, daar lag het! Kees hield z'n handen op z'n rug. Hij wilde er niet aankomen. Het mocht niet, natuurlijk niet! Wat zou moeder boos zijn, als ze zag, dat hij er eentje nam. Maar moeder was toch binnen, ze zou het niet zien. Er lagen

er nog genoeg op de schaal. Moeder zou dat éne vast niet missen. Als hij het nu nam en het in zijn kamertje opat, zou ze het helemaal niet weten!

Kees z'n handen waren al niet meer op z'n rug, z'n ene handje was al heel dicht bij de schaal. Even nog weifelde hij. Het gebakje zag er toch zo lekker uit. Dan, met één greep, had hij het in z'n hand. Voorzichtig steunde hij het met z'n andere handje en liep vlug op z'n tenen naar z'n kamertje. In het hoekje achter z'n bedje ging hij op de grond zitten. O, wat smaakte dat heerlijk!

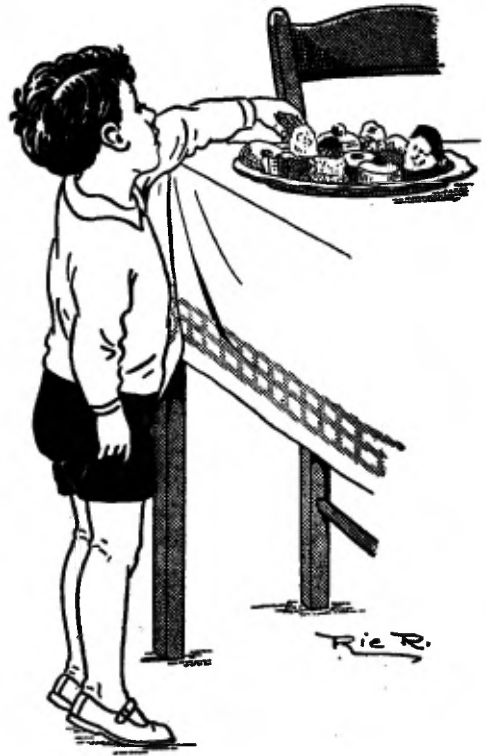
Toch at hij het nu niet zo langzaam als het andere. Hè, gelukkig, het was òp! Nee, 't smaakte toch niet zo.... ja, toch wel.... nee, toch niet zo, zo.... rustig. Hij voelde iets van binnen, iets vreemds. Hij voelde z'n hartje sneller kloppen. Hij moest maar weer naar binnen gaan, heel stil, heel voorzichtig.

De deur van de kamer stond open. Moeder liet juist de visite uit. Hij kon ongemerkt naar binnen glijpen.

Toen moeder weer binnenkwam zat Kees rustig in een hoekje met z'n blokkendoos te spelen. Hij keek even op. Moeders gezicht stond heel gewoon. Ze had niets gemerkt.

Neen, moeder had niets gemerkt, helemaal niets. Ze stopte haar jongetje na het eten lekker in bed. En Kees dacht: „Het smaakte toch zo fijn! Moeder weet van niets, gelukkig!”

Spoedig viel hij in slaap.

III

Kerstfeest

Toen werd het Kerstfeest.

Vader had een aardig boompje meegebracht en veel kaarsjes. Moeder had het mooi opgetuigd. Er hingen ook een paar pakjes in met wit papier en rode lintjes.

O, wat vond Kees dat allemaal prachtig!

's Middags las moeder een fijn verhaal voor en vader vertelde uit de Bijbel. Van de drie wijze mannen, die het Kindeke Jezus zochten. Van de ster, die hun de weg wees. Van den bozen koning Herodes en van het Kindje, dat ze eindelijk vonden, omdat de ster stilstond boven het dak van het huisje, waar het Kindje was.

Kees luisterde met open mond. De kaarsjes brandden en de zilveren ballen schitterden, zo mooi!

Vader vertelde verder:

„Weet je waarom de Heere Jezus als een klein Kindje op aarde kwam? Omdat Hij zo heel veel van de mensen houdt! De mensen zijn slecht. Hun hart is boos. Hij wil de mensen, en ook de kinderen, een nieuw hartje geven. Hun eigen hart wil altijd kwaad doen. De Heere Jezus geeft de mensen, de grote en de kleine, een hartje, dat Hem liefheeft en geen lelijke dingen meer doet. Dáárom zijn we op het Kerstfeest zo blij! Omdat de Heere Jezus geboren is. Omdat Hij ons zo liefheeft en ons zo heel gelukkig wil maken!”

Kees had aandachtig naar vader geluisterd. Het was zo mooi, zo heel mooi dat verhaal van die wijze mannen op hun prachtige kamelen, die het Kindeke vonden, omdat de ster hun de weg wees. Het was toch wel wonderlijk, dat dat kindje je een nieuw hartje kon geven. Daar begreep hij niets van. Hij voelde even met z'n hand, waar z'n hartje klopte.'s Avonds in z'n bedje dacht hij nog steeds aan het vreemde, dat het kleine Kindje je een nieuw hartje kon geven. Hij hield z'n handje weer op z'n borst. Ja, daar klopte het!

Hè, waarom moest hij nu aan het taartje denken? Ja, toen had hij z'n hartje ook voelen kloppen. Moeder had helemaal niets gemerkt. Maar het was toch wel erg slecht geweest! Met z'n handje op z'n hartje veel Kees in slaap.

IV

God weet alles!

De volgende morgen, tweede Kerstdag, mocht Kees de pakjes uit de kerstboom knippen en openmaken. Er was een leuk spel bij: een mannetje met een been, dat je kon bewegen en waarmede hij dan een balletje wegtrapte. Zo prachtig ging dat! Het balletje moest in een doos met gaatjes komen. Kees kon er niet genoeg van krijgen! Het voetballertje moest telkens schoppen.

's Middags kwamen opa en oma op bezoek. Kees speelde met z'n spel, maar het balletje rolde telkens onder opa's stoel. Het was erg lastig om het terug te pakken. Eindelijk nam Kees z'n voetbalspel en ging naar z'n kamertje. Daar zou het wel beter gaan! En het ging ook beter. Als de bal naast de doos rolde, kon Kees 'm gemakkelijk pakken. Maar 't was toch niet zo leuk meer. Vader was er niet om te zeggen, of hij in een gaatje met een hoog of met een laag nummer geschopt had.

Kees pakte het boekje, dat hij ook gekregen had. Er stonden plaatjes in. Hij sloeg de blaadjes om. Ineens schrok hij: dáár zag hij de drie mannen op hun grote kamelen en dáár, hoog aan de donkere hemel, stond de ster....

Nu moest hij ook weer denken aan het nieuwe hartje, dat het Kindeke je wilde geven, als je kwaad gedaan had.

Hè, nu dacht hij wéér aan het taartje. Ja, dat was ook een groot kwaad geweest. Moeder had het niet gezien. Ze had het niet eens gemist. Maar de Heere God weet alles en ziet alles. Hij had het wèl gezien!

Kees voelde weer z'n hartje kloppen."

V

Op zoek naar het Kindje

Heel zacht doet Kees de voordeur open. Hij heeft z'n jasje van het kleine kapstokje gepakt en het met veel moeite aangetrokken. Z'n petje heeft hij opgezet en stilletjes is hij naar beneden gegaan.

Vader en moeder zitten achter. Kees hoort ze druk praten met opa en oma.

Kees stapt naar buiten. 't Is ijsig koud en de wind blaast om z'n oren. Hij loopt de straat uit, gaat de hoek om bij de melkwinkel en komt op de lange singel. Hij stapt stevig door. Hij rilt van de kou. Toch stapt hij flink verder.

Klein manneke, waar ga je heen?

Klein Keesje, wat ga je doen?

Hij denkt: Ik ga naar het Kindje toe. Mijn hartje is slecht. Het Kindje kan mij een nieuw hartje geven. Een hartje, dat maakt, dat ik geen taartjes meer wegneem. Moeder weet het niet, maar de Heere God weet het wel. Ik moet een nieuw hartje hebben. Ik ga naar het Kindeke Jezus toe. Ik weet wel, waar het is. De straat uit, de hoek bij den melkboer om, de hele lange singel langs en dan de laan af. En dáár, dáár staat de ster! Dáár moet het Kindje zijn! Ik ga het Kindje vragen om een nieuw hartje!

Aan het einde van de singel staat Kees stil.

Waar moet hij nu heen?

Hij moet een laan met grote bomen hebben. Maar hier zijn twee lanen. En ze hebben allebei grote bomen.

Kees kijkt eens goed rond. Hoe is hij met moeder gelopen? Deze kant of die kant? Hij weet het niet meer.

Eindelijk stapt hij verder. Hij kan toch niet op de hoek blijven staan. Hij moet toch naar het Kindje toe, het Kindje in de kribbe!

Hij loopt de ene laan af. Het is toch wel heel ver. Zou hij goed lopen? Hij loopt nòg een eindje door en dan... een schreeuw van blijdschap: „Ha!” Daar ziet hij de ster op het dak! Hij loopt er hard naar toe. Hij kijkt er lang naar. Ja, dat is de ster! Wat een mooie grote!

Nu moet hij het huis binnengaan en dan naar het Kindje in de kribbe. En dan vragen, of het Kindje hem een nieuw hartje wil geven. 't Is toch wel vreemd! Maar vader heeft het zelf verteld.

Hij stapt op de deur toe. Hij duwt er tegen. Neen, die is dicht. Dan maar bellen. Klepperen aan de brievenbus kan niet: er zit er geen in de deur. Hij probeert te bellen, maar de bel zit te hoog voor hem; hij kan er niet bij.

Er komt iemand aan, een vriendelijke meneer. Hij vraagt: „Kun je niet bij de bel, ventje? Wil ik even voor je trekken?” Kees knikt. Het geluid van de bel dreunt door de lange gang. De aardige meneer loopt weer door.

Dan gaat de deur open op een kiertje. Een meisje met een wit schortje voor vraagt:

„Wat is er? Moet je hier wezen?”

„Ja,” zegt Kees.

„Kom dan maar binnen. Wat kom je doen?”

„Ik.... ik kom.... ik zoek....”

Op hetzelfde ogenblik gaat er in de gang een deur open. Een lange dame komt te voorschijn.

Ze vraagt: „Wie is daar, Marietje?”

„Een klein jongetje, Mevrouw. Hij zegt, dat hij hier moet zijn.”

De lange mevrouw stapt op Kees toe.

„Zo, kereltje, wie ben jij en wat kom je doen?”

Kees antwoordt niet dadelijk. Hij is wat verlegen. Mevrouw krijgt schik in 't kleine manneke.

„Kom jij maar eens mee, dan krijg je 'n lekker koekje van me.”

Ze pakt hem bij de hand en brengt hem in een grote kamer. Er zit een meneer voor een piano en enige kinderen staan er omheen te zingen. Ze houden op als Kees binnenkomt.

„Wie breng je nu mee?” vraagt de meneer. Twee meisjes nemen Kees dadelijk bij de hand en brengen hem bij een grote kerstboom, die in een hoek staat.

Kees kijkt om zich heen. Waar is het kribje met het Kindje er in? Hij ziet het niet.

Rie
Reinderhoff

Het ene meisje vraagt: „Hoe heet jij?”

„Kees,” zegt Kees.

Mevrouw komt er bij en zegt: „Kijk, Kees, hier heb ik een

koekje voor je. Maar vertel me nu eerst eens, wat je komt doen.”

Kees zegt: „Ik moet bij het Kindje zijn, het Kindje in de kribbe.”

Mevrouw lacht vriendelijk. Ze neemt Kees op haar schoot en vraagt: „En wat moet je dan bij het Kindje doen?”

Kees zegt: „Ik wil het kindje vragen om een nieuw hartje!” De kinderen staan er allemaal omheen. Ze lachen. Maar mevrouw zegt: „Nee, stil!” Ze vraagt Kees: „Een nieuw hartje? Wie heeft je dat gezegd?”

Dan vertelt Kees alles. Van vader, die het mooie verhaal verteld heeft. Van het taartje, dat zo lekker smaakte, maar dat z'n hartje zo vlug deed kloppen. Van de ster, die hij bovenop het dak gezien had, toen hij met moeder naar Sinterklaas ging kijken.

Meneer glimlacht en mevrouw kijkt heel vrolijk. Ze zegt: „O, jou klein jongetje! Ja, het is allemaal waar, wat vader je verteld heeft. Allemaal, hoor! De Heere Jezus wil je een nieuw hartje geven. Maar je kunt zo niet naar Hem toegaan. Hij is hier op aarde niet meer. Hij woont nu in de hemel. En *tòch* kan Hij je een nieuw hartje geven! Maar daar moet je Hem om *bidden!*

Als je vanavond voor je bedje op je knietjes bidt, mag je het Hem vragen en Hij zal het je geven!”

Kees knikt.

Hij heeft het goed begrepen.

VI

Waar zou Keesje zijn?

Opa praatte met vader. Oma zat rustig bij de kachel. Moeder schonk thee.

„Waar zou Kees toch zitten?” vroeg moeder.

„O, die is natuurlijk in z'n kamertje met z'n voetbalspel bezig,” zei vader.

Moeder was er niet helemaal gerust over. Ze ging naar de deur en riep: „Kees! Keesje! Kom eens even hier!”

Geen antwoord.

„Kees! Keesje!!”

Moeder werd ongerust. Ze liep vlug naar het kamertje. Ze zag het voetbalspel en het boekje met de wijze mannen en de ster. Maar Kees zag ze niet. Ze keek in de keuken, in de andere kamer: geen Kees.

Ze riep vader: „Kees is weg!”

Maar vader zei: „Och, wel neen!” Hij ging ook zoeken. En

opa en oma zochten mee. Ze keken overal: in de kasten, onder de tafel, onder de bedden. Maar niemand zag het kleine manneke.

Toen zei moeder ineens: „Z'n jasje en z'n petje hangen er ook niet!”

Vader liep vlug naar buiten. Maar hij zag z'n jongetje nergens. Hij vroeg bij de bureu. Ook daar was hij niet. Hij liep de hoek om, vroeg bij den melkboer: niemand had Keesje gezien.

O, vader werd zo ongerust.

Hij liep vlug naar huis terug. Moeder en oma en opa waren óók zo ongerust.

Moeder zei: „Hadden we maar beter op hem gepast.”

Maar vader zei: „Ik ga er met de fiets op uit. Ik ga naar het politiebureau.”

Moeder bleef achter. Ze had tranen in haar ogen.

Opa bromde: „Zo'n kleine ondeugd!”

Oma zei niets. Ze zat stil in haar stoel. Haar handen gevouwen.

Vader reed vlug de straten door. Hij keek hier, hij keek daar, hij zocht overal. Hij zag een agent en vroeg: „Hebt u soms een klein jongetje gezien? Hij heeft een blauw petje op en een blauw jasje aan.” Maar de agent schudde het hoofd en zei: „Nee, meneer.”

Gejaagd reed vader voort. Hij kwam bij het politiebureau. Hij stapte er binnen en vertelde alles aan iemand, die achter een grote tafel met een groen kleed zat. Die schreef het allemaal op: Kees z'n naam en z'n adres en hoe oud hij was en welke kleren hij aan had.

Vader zei het haastig en ongerust.

De man achter de tafel legde de pen neer, vloeide de natte inkt droog, kruiste de armen over elkaar en zei:

„Zo, nu weet ik alles. We zullen ons best doen, meneer. Hij komt wel terecht. Want, ziet u...”

Opeens rinkelde de telefoon!

Hallo! Met wie?

Kees zat nog steeds bij mevrouw op schoot. En meneer vroeg:
„Zeg Kees, hoe heet jij nog meer?”

Kees zweeg.

„Kom, dat weet je toch wel!”

„Ik heet Kees,” zei hij.

„En waar woon je?”

„Dáár,” wees Kees, „dáár!”

„Maar hoe heet de straat?”

Kees gaf weer geen antwoord. Hij vond dien meneer niets aardig. Maar mevrouw zei: „Laten we maar eens kijken, of zijn naam niet in een van zijn zakken te vinden is.”

Ze keek al de zakken na. Ze vond niets, waarop de naam of de straat van Kees stond.

Meneer zei: „Ik zal wel even opbellen.”

Hij stond op en ging de kamer uit. In de gang hing de telefoon. Hij draaide een nummer en riep toen: „Hallo! Met wie?” En hij hoorde: „Met het politiebureau. Wat blijft u?”

Meneer antwoordde: „Ik heb hier een jongetje. Hij kwam bij mij aanbellen. Hij weet niet waar hij woont en ook niet hoe hij heet.”

„Weet hij ook zijn voornaam niet?” vroeg de man achter de groene tafel.

„Ja, dat wel. Hij zegt, dat hij Kees heet.”

„En wat voor kleren heeft hij aan?”

„Een donkerblauw jasje en petje.”

„Prachtig, meneer! De vader van het ventje is juist bij mij. Wacht, spreekt u maar verder met hemzelf.”

„Hallo! O, is mijn zoontje bij u? En heeft hij geen ongeluk gehad?”

„Nee, meneer, hij is springlevend, maar of het uw zoontje is, weet ik niet. Ik weet alleen, dat hij Kees heet.”

„Ja, zo heet mijn jongetje ook. Hij heeft zwart haar en draagt een blauw petje, een blauw jasje en bruine schoentjes.”

„Ja, dat klopt allemaal! Het is vast en zeker uw zoontje. Ik

zal hem wel even met de auto bij u brengen. Wat is uw adres?"

Vader noemde de straat en het nummer. Hij legde de telefoon weer op de haak. Hij lachte van blijdschap en z'n ogen knipten. Hij bedankte den meneer achter de tafel, gaf hem een sigaar en zei: „Dat is een pak van m'n hart!” „Dat begrijp ik,” was het antwoord.

VIII

Thuis!

Moeder stond voor het raam toen vader terugkwam. Ze zag hem aankomen. Ze vloog naar de voordeur. Opa en oma liepen achter haar aan.

„En?” vroeg ze zenuwachtig.

„Hij wordt zo dadelijk thuisgebracht met een auto.”

„O!” schrok moeder, „heeft hij een ongeluk gehad?”

Ze snikte het uit.

„Neen, hoor! Hij is helemaal gezond,” lachte vader en hij legde zijn hand op haar schouder.

„O, gelukkig,” zuchtte ze.

Toen schoof er een mooie glimmende auto de hoek om. Die stopte. Het portier ging open en...

„Kees! Kees!”

Vader en moeder renden naar buiten.

En Kees vloog in moeders uitgebreide armen. Dan vloog hij vader om de hals.

Moeder vroeg: „Jongen, waar heb je toch gezeten?” Er rolden tranen over haar wangen.

„Dat zal ik u wel even vertellen, mevrouw,” zei de meneer van de auto.

Samen gingen ze naar binnen.

Eerst vader, dan de meneer en daarachter moeder met Kees aan haar hand en dan opa en oma.

In de kamer luisterden ze naar het verhaal van het weglopen van hun kleinen jongen. Kees zat bij moeder. Ze knuffelde hem zo lekker en hij sloeg z'n armpjes om haar heen, zó stijf!

De meneer vertelde. Van de ster op zijn dak, van de komst van Kees in zijn huis, hij vertelde het allemaal.

Oma moest haar zakdoek telkens langs haar ogen vegen. Opa schudde zijn hoofd. Vader zei: „Zo'n kind toch! Zo'n jongen toch!” Moeder zei niets. Ze lachte maar, ze was zo blij!

IX

Een nieuw hartje

De meneer met de auto is weggegaan. Vader heeft hem vriendelijk bedankt. En moeder ook.

Opa en oma zijn naar huis gegaan.

Vader, moeder en Kees hebben rustig samen gezeten. De kerstboom heeft gebrand. En ze hebben nog eens gezongen „Stille nacht, heil'ge nacht”. Kees heeft flink meegezongen, hij kent het goed.

Daarna hebben ze met z'n drietjes gegeten. Lekkere boterhammen met dik boter en jam en stroop en worst er op. En een snee krentenbrood toe. Heerlijk!

Nu gaat Kees naar bed.

Moeder kleedt hem uit. Z'n schoenen uit en z'n kousen. Zijn truitje en z'n broekje. Dan krijgt hij z'n pyamaatje aan. Leuk staat dat! Zo'n klein ventje met een lange broek.

Hij komt vader welterusten zeggen.

„Zo, wegloper, ga maar lekker slapen, hoor!”

Vader kust hem op allebei z'n bolle wangen.

Hij blijft nog even bij het kerstboompje staan, laat het kleine klokje nog eens tingelen. Dan roept moeder: „Toe, Kees, kom!”

Vlug trippelen Kees' voetjes door de gang.

„Nu eerst je tanden poetsen. Opschieten, hoor! En dan eerbiedig danken.”

Kees poetst met het kleine tandenborsteltje. Moeder helpt hem.

Dan buigt hij zijn knietjes, vouwt z'n handjes, buigt z'n hoofdje: kleine Keesje bidt. Hij bidt zijn gewone gebedje:

„Ik ga slapen, ik ben moe,
„k Sluit mijn oogjes beide toe,
„Heere, houd ook deze nacht
„Over mij getrouw de wacht.”

Het is even stil in het kamertje. Moeder staat bij het bedje. Keesje denkt aan wat de mevrouw verteld heeft in het huis met de ster. Hij vraagt den Heere Jezus om een nieuw hartje. Alweer glinsteren er tranen in moeders ogen. Ze stopt haar jongetje lekker onder de dekens en ze vraagt:
„Zul je nu nooit meer van de taartjes snoepen?”
Kees z'n ogen schitteren. Hij zegt: „Nee, Moeder, want het hartje dat de Heere Jezus mij geeft, maakt, dat ik geen taartjes meer wegneem.”
Moeder kust Kees op beide wangen.

De Heere Jezus ziet Kees.
Hij zag hem in de keuken bij de taartschotel.
Hij zag hem op straat op weg naar het huis met de ster en
Hij bewaarde hem.
Hij zag hem knielend voor zijn bedje. Hij hoorde hem bidden om een nieuw hartje.
De Heere Jezus ziet Kees warm toegedekt in zijn warme bedje.
Hij strekt Zijn zegenende handen over het kleine manneke uit.
Hij geeft hem een hartje, dat veel van Hem houdt!

Kees heeft Kerstfeest gevierd!
Een mooi, een héél mooi Kerstfeest!
Want is er mooier Kerstfeest dan van den Heere Jezus te ontvangen een hartje, dat Hem liefheeft?